

Sygn. akt I C 967/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 września 2015 roku

Sąd Rejonowy w Lwówku Śląskim I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący ***SSR Jędrzej Barczewski***

Protokolant ***Radosław Zajac***

po rozpoznaniu w dniu 2.09.2015 roku w Lwówku Śląskim

sprawy z powództwa Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W.

przeciwko J. O.

o zapłatę

powództwo oddała.

Sygn. akt I C 967/15

UZASADNIENIE

Powód Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. wystąpił przeciwko J. O. o zapłatę kwoty 3 099,50 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 22 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty oraz o zwrot kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 26 listopada 2014 r. nabył od Bank (...) S.A. – (...) prawa do wierzytelności wobec pozwanej z tytułu, zawartej przez nią z wyżej wymienionym podmiotem umowy bankowej nr (...), a kwota dochodzona pozwem wynika z wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr S/218/9/P., z dnia 17 czerwca 2015 r. Powód podniósł dalej, że na dochodzoną pozwem kwotę składa się należność główna w wysokości 841,06 zł oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 2 258,44 zł.

Pozwana nie stawiła się na rozprawie wyznaczonej w dniu 2 września 2015 r., jak również nie złożyła w toku postępowania żadnych wyjaśnień.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 listopada 2014 r. została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności pomiędzy Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. (Zbywcą) a Prokurą Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym we W. (Nabywcą). Zgodnie z powyższą umową, Zbywca wierzytelności zobowiązał się przenieść na rzecz Nabywcy przysługujące mu niesporne i wymagalne wierzytelności pieniężne, wynikające z zawartej z J. O. umowy bankowej. W wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji Nabywca wskazał, że w stosunku do J. O. przysługuje mu wierzytelność pieniężna w łącznej wysokości – 3 816,81 zł, na którą składają się: kwota 841,06 zł (kapitał), kwota 2 220,42 zł (odsetki) oraz kwota 755,33 zł (koszty).

(dowód: umowa cesji, k. 9-13 wraz z załącznikiem do umowy, k. 14)

Pismo z dnia 22 maja 2015 r. stwierdza, że Nabywca zawiadomił J. O., iż na podstawie zawartej z Bankiem (...) S.A. umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 26 listopada 2014 r., nabył w stosunku do tej dłużniczki wierzytelność wynikającą z umowy bankowej. Pismo to zawierało nadto wezwanie J. O. do dobrowolnej spłaty całości pozostałego zadłużenia w wysokości 3 849,85 zł do dnia 28 maja 2015 r. lub do podpisania porozumienia ratalnego.

(dowód: wezwanie do zapłaty wraz z pełnomocnictwem, k. 15-17)

Wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej Nr S/218/9/P. z dnia 17 czerwca 2015 r. sporządzony przez Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. wskazywał, że Fundusz ten nabył wierzytelność wobec J. O. z tytułu umowy bankowej nr (...), z dnia 5 lutego 2008 r., a wysokość zobowiązania tej dłużniczki na dzień wystawienia wyciągu wynosiła łącznie kwotę 3 099,50 zł, przy czym należność główna wyniosła 841,06 zł, zaś odsetki wyniosły 2 258,44 zł.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu – k. 8)

Sąd zważył, co następuje:

Powód twierdził, że na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności (art. 509 § 1 i § 2 k.c.) stał się wierzycielem pozwanej. W celu uwzględnienia swojego roszczenia winien zatem wykazać: jego wysokość, datę wymagalności oraz jego nabycie in concreto. W myśl przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, a strony są zobowiązane wskazywać dowody na stwierdzenie faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 232 zd. 1 k.p.c.).

Należało przyjąć, że podstawą ustalenia przejścia wierzytelności na rzecz powoda mogą być jedynie: umowy dotyczące indywidualnie oznaczonej wierzytelności w stosunku do pozwanego. Dokumenty te winny wskazywać określoną wierzytelność i dłużnika, tak aby na ich podstawie można było stwierdzić ciąg przelewów konkretnej wierzytelności.

Należy przy tym stwierdzić ponadto, że ewentualne scedowanie przez powoda czynności zmierzających do uzyskania jakichkolwiek dowodów na sąd nie znajduje żadnej podstawy prawnej. W szczególności nie może go stanowić przepis art. 248 § 1 k.p.c., który stanowi, że podstawę żądania od podmiotów zewnętrznych w stosunku do procesu dokumentów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Norma ta nie może jednakże stanowić źródła zwolnienia się przez stronę z obowiązku dowodzenia swoich twierdzeń i zastępowania jej czynności, gdyż działania (zaniechania) strony mogą być oceniane jedynie w oparciu o przepis art. 233 § 2 k.p.c. Powód jako profesjonalny uczestnik obrotu gospodarczego winien bowiem liczyć się z koniecznością przedstawienia dowodów odnoszących się do dochodzonego roszczenia i jego zaniedbania nie mogą być w tej mierze naprawiane poprzez działania Sądu.

Z przedstawionej przez powoda umowy cesji zawartej z Bankiem (...) S.A., nie wynika w sposób jednoznaczny, aby powód nabył faktycznie w stosunku do pozwanej wierzytelność w zakresie niespłaconego przez nią zadłużenia, wynikającego z umowy bankowej z dnia 5 lutego 2008 r. Na podstawie tych generalnych ustaleń umownych nie można było więc stwierdzić, iż powód faktycznie był wierzycielem J. O. z tytułu zawartej przez nią umowy bankowej.

Nadto wskazać należy, że powód nie przedstawił w toku sprawy również umowy pierwotnej – bankowej z dnia 5 lutego 2008 r., zawartej rzekomo pomiędzy pozwaną, a pierwotnym wierzycielem (Bankiem (...) S.A.). Okoliczność ta nie pozwalała więc stwierdzić, że umowa taka została w ogóle przez pozwaną zawarta, a zatem również i to, że wierzytelność z niej wynikająca została skutecznie przeniesiona na rzecz powoda. Fakt zawarcia umowy pierwotnej nie wynika bowiem z przedłożonych w toku sprawy dowodów, takich jak wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej (k. 8) czy wspomniana już umowa sprzedaży wierzytelności (k. 9-13).

Dodatkowo trzeba podkreślić, że wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym nie posiada mocy prawnej dokumentu urzędowego – art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (t.j. Dz.U. z 2014 r. Poz. 157 z późn. zm.).

Z uzasadnienia pozwu wynika nadto, że pozwana zawarła umowę jako konsument. W związku z tym przedstawiony przez powoda wyciąg z ksiąg można było zakwalifikować jedynie jako dowód zapisów w tych księgach w tym dniu, a nie jako dowód istnienia wierzytelności w wysokości tam wskazanej. Ponadto jak już wskazano powyżej powód nie przedłożył umowy pierwotnej (bankowej), stanowiącej źródło niniejszego zobowiązania. Stąd też nie można było przyjąć, iż taka umowa była faktycznie przez pozwaną zawarta.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że strona powodowa nie zadośćuczyniła spoczywającemu na niej ciężarowi dowodu i nie wykazała faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, na które powoływała się w uzasadnieniu żądania. W szczególności nie wykazano istnienia wierzytelności, która obciążałaby pozwaną względem strony powodowej, jej wysokości i wymagalności. Nie przedłożono też żadnego dowodu, który pozwalałby na weryfikację twierdzeń strony powodowej. Nadto brak umowy pierwotnej, nawet przy przyjęciu jej istnienia, uniemożliwiał weryfikację zadłużenia i sposobu jego naliczenia. Nabycie przez stronę powodową wierzytelności pieniężnej dochodzonej pozwem, jak wynikało to z jej oświadczenia zawartego w wyciągu z ksiąg rachunkowych, nie zostało zatem udowodnione, natomiast ewentualne obciążenie Sądu czynnościami zmierzającymi do uzyskania jakichkolwiek dowodów w tym zakresie, nie znajduje żadnej podstawy prawnej.

Na podstawie powyższych ustaleń przyjąć należy, że Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. nie wykazała w ogóle istnienia po swojej stronie istnienia legitymacji procesowej czynnej do występowania w niniejszej sprawie w charakterze powoda. Brak ten, na tle ugruntowanego w doktrynie stanowiska, skutkuje zawsze oddaleniem powództwa. W tym miejscu dodać również można, że przedstawienie przez stronę powodową umowy źródłowej winno być minimum jakie w zakresie dochodzenia swych roszczeń powinien wykazać powód w niniejszej sprawie. Szczególnie biorąc pod uwagę fakt, że powód jest profesjonalnym podmiotem gospodarczym, a w dodatku reprezentowanym przez zawodowego pełnomocnika.

Niewykonanie przez powoda czynności procesowych w wyżej wskazanym zakresie kazało więc sporne i wątpliwe okoliczności interpretować na korzyść pozwanej, występującej w niniejszej sprawie w charakterze konsumenta.

Nadmienić trzeba również, że w przypadku nie podjęcia obrony przez pozwanego stosownie do art. 339 § 2 k.p.c., w którym określono podstawę faktyczną wyroku zaocznego, sąd – jeżeli nie ma uzasadnionych wątpliwości – zobligowany jest do uznania podanej przez stronę powodową podstawy faktycznej (tj. twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodną z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (zob. uzasadnienie do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972 r., sygn. akt III CRN 30/72, LEX nr 7094).

Zważywszy więc na wszystkie, przytoczone dotychczas okoliczności, orzeczono jak w uzasadnianym wyroku.